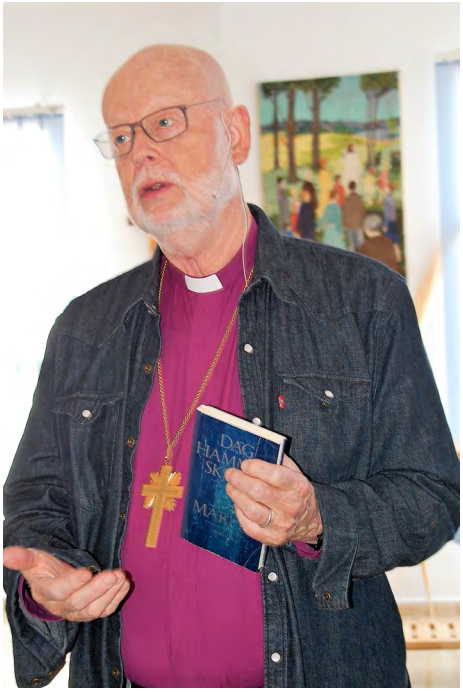
Han klarade många kriser under åren som generalsekreterare i FN genom att ha förmågan att möta människor i respekt, det berättade K G Hammar inför de drygt nittio personer som efter kvällsmaten i kyrkan samlats för att lyssna till hans berättelse om sitt engagemang för den svenske nationalekonomen Dag Hammarskjöld som 1953 kom att bli FN:s andre generalsekreterare.

Hammarskjöld kom att utveckla detta som kom att kallas tyst diplomati, att möta människor på ett personligt plan och med respekt berättar K G Hammar. När nationerna bildades så var det med syfte att lära medlemsländerna lösa konflikter utan våld, och Dag Hammarskjöld sökte språket och menade att hans egna karriärframgångarna inte var tillräckliga för att lösa svåra motsättningar och göra något för andra. Dag Hammarskjöld skriver vad han kallar för vägmärken, en vägvisare till tro och livsmening och ett försök att hitta ett språk för sig själv i första hand berättar K G Hammar vidare.

Han träffar den judiske professorn i religionsvetenskap Martin Breber som skrivit och gett ut boken *Jag och Du* vars tankar och filosofi handlar om att visa respekt och samhörighet.

Brebers tankar svarar mot vad som står i Dag Hammarskjölds vägmärken, han upptäckte att han bar på den här förmågan, att den enda vägen att hitta fred var att mötas på ett personligt plan. Dag Hammarskjöld erbjuder sig att översätta Brebers bok, ett antal färdiga sidor återfinns i hans bostad efter hans död berättar K G Hammar.

Det var mitt i Kongokrisen, han var på resa till Nordrhodesia (nuvarande Zambia) för att möta den kongolianske politikern Tshombe öga mot öga som planet störtade i Ndola. Han stod inför sitt livs svåraste kris som generalsekreterare och hade blivit avrådd av sina medarbetare att åka dit, och ännu i dag finns det många oklarheter i vad som egentligen hände när planet störtade. Planet hittades först femton timmar efter kraschen och det framkom inga klarheter i vad som hänt att det störtade, det fanns krafter i natten som inte ville att de skulle mötas säger K G Hammar. Här avslutar han sin intressanta redogörelse, och avslöjar att han medverkat till att dra igång en oberoende juristkommission för att få klarhet i vad som igentligen hände natten mellan den 17 och 18 september 1961.

Text och foto Lilian Ronander